

Câu Chuyện về Hai Thiền Sư

Tác giả Văn Đan, Như Nguyễn dịch

Có một vị thiền sư trú trong túp lều tranh ở trên núi, một buổi tối khi đi thiền hành trở về, nhìn thấy một tên trộm đang chiếu cổ túp lều tranh của mình nhưng tìm không được vật gì cả. Ngài bèn cởi chiếc áo ngoài đang mặc trên người và đứng ngoài cửa đợi tên trộm ra, ý ngài sợ làm kinh động tên trộm.

Tên trộm vừa quay ra thì gặp thiền sư. Thấy tên trộm hốt hoảng vị thiền sư liền nói: “Anh bạn! đường xá xa xôi vất vả lên núi thăm tôi, tôi không đành lòng để anh về tay không. Đêm khuya rồi, khoác chiếc áo này mà về cho đỡ lạnh. Nói xong ngài cầm chiếc áo khoác lên thân tên trộm. Tên trộm xấu hổ, cúi đầu rồi chạy thẳng xuống núi không dám nhìn lại.

Thiền sư nhìn dáng tên trộm khuất dần trong núi rừng mờ mịt, không ngừng thương cảm tự nói: “Anh thật đáng thương, tôi muốn tặng cho anh cả vàng trắng để chiếu sáng con đường cho anh xuống núi.”

Vài hôm sau, khi thiền sư đang mở to đôi mắt nhìn ánh bình minh xuất hiện, thì nhìn thấy chiếc áo mà ngài khoác lên thân tên trộm mấy hôm trước đó được xếp rất ngay ngắn đặt trước cổng, thiền sư vui vẻ nói: “Như vậy thì ta cũng đã tặng anh ta cả vàng trắng sáng rồi”.

Lại có câu chuyện về một thiền sư khác:

Trong thiền viện của thiền sư Tiên Nhai, có một vị học tăng rất ham chơi, không chịu nổi cái cảnh vắng lặng yên bình của chốn cửa thiền. Vào những buổi tối vị tăng sinh này thường ra vách tường sau chùa, đặt một cái ghế để leo qua tường ra bên ngoài chơi. Khi thiền sư biết được, ngài không nói với gì. Một lần, tăng sinh này trèo tường trốn đi chơi, ngài đi đem chiếc ghế để qua một bên rồi ngồi vào ghế đợi tăng sinh trở về.

Đêm khuya vắng vẻ, học tăng trở về, không biết chiếc ghế đã bị di chuyển nên vẫn leo qua vách tường và thò chân xuống ghế như mọi khi để vào chùa, nhưng vừa đặt chân xuống thì cảm thấy ghế dưới chân mình sao mềm mại là lạ. Tăng sinh cúi xuống nhìn thì thấy hoá ra mình đang đứng trên vai vị thiền sư. Học tăng hồn bay phách tán quỳ xuống nói không ra lời. Thiền sư liền đỡ học tăng đứng lên và nhẹ nhàng nói: “Đêm khuya sương nhiều, coi chừng bị ướt lạnh, hãy nhanh vào phòng nghỉ ngơi đi.”

Sau khi về phòng tăng sinh cứ phập phồng lo sợ không yên, trắng đêm không ngủ, lo sợ thiền sư sẽ trách phạt mình trước mặt đại chúng. Nhưng sự việc thì ngược lại, cứ ngày ngày trôi qua, thiền sư không nhắc đến chuyện, cũng không nói cho ai biết. Vị tăng trẻ trong lòng tự cảm thấy hổ thẹn vô cùng, từ đó về sau không dám trốn ra ngoài chơi nữa và quyết chí tu học, cuối cùng trở thành một vị tăng nổi tiếng.